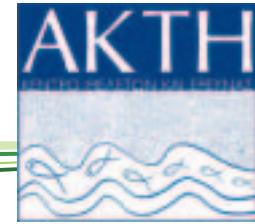

Στην αυλή της Γης

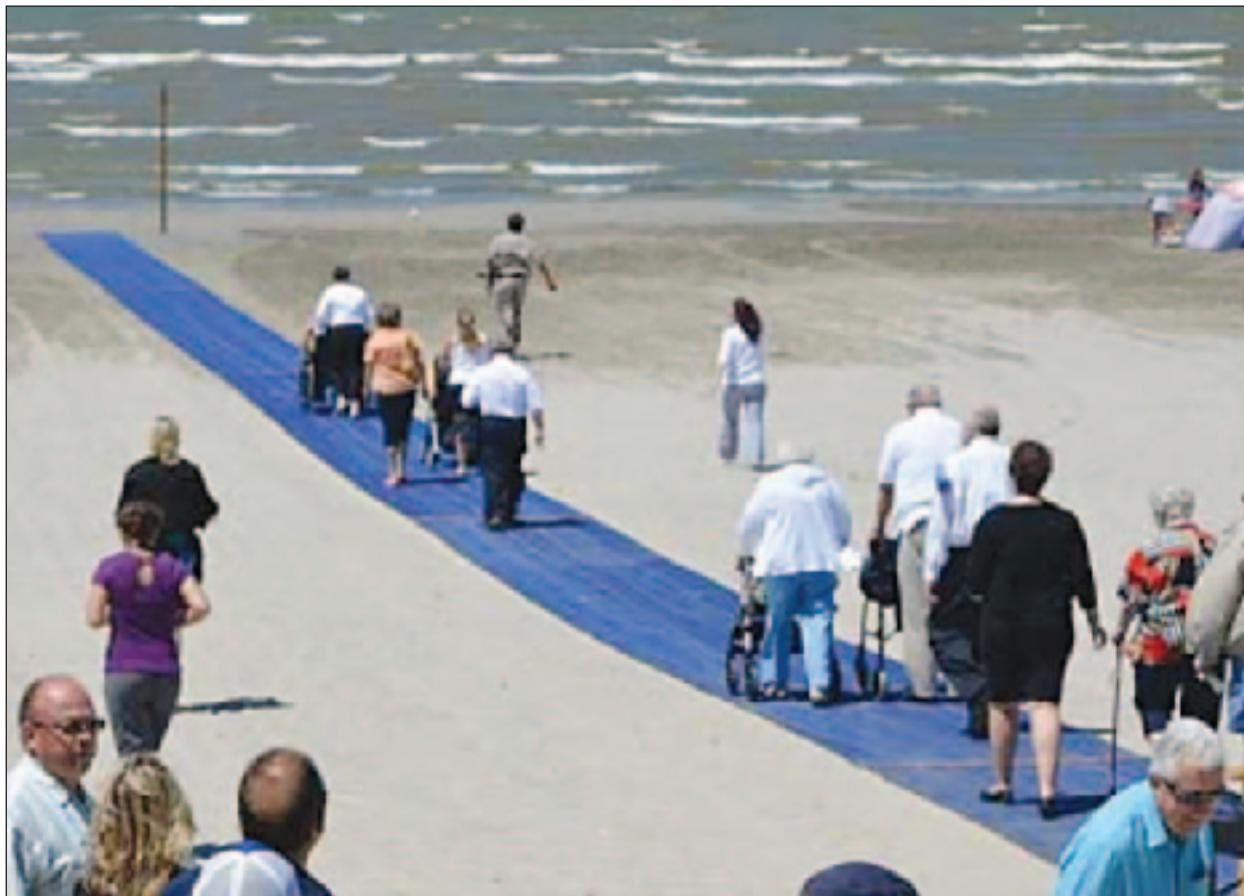
Η σελίδα αυτή εποιμάζεται από το Κέντρο Μελετών και Έρευνας AKTI. Για το φύλλο αυτό συνεργάστηκαν η Ξένια Ι. Λοϊζίδη, πολιτικός μηχανικός / ακτομηχανικός, ο Μιχάλης Ι. Λοϊζίδης, χημικός μηχανικός - μηχανικός περιβάλλοντος και η Κυριακή Δημητρίου, υπεύθυνη προγραμμάτων της AKTI, συντονίστρια του προγράμματος εργασιακής εμπειρίας ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ, που υλοποιείται με τη συνεργασία της AKTI και της EuroLife. Για τις απόφει / σχόλια / εισηγήσεις σας στο akti@akti.org.cy, www.akti.org.cy.

Υπερβολές και αναποτελεσματικότητα

Ενα από τα πολλά προβλήματα που έχουμε στον τόπο μας είναι το πρόβλημα της πρόσβασης, της προσβασιμότητας, όπως έχει επικρατήσει να λέγεται, ανθρώπων με κινητικά προβλήματα σε δημόσιους ή και ιδιωτικούς χώρους. Ένας από τους λόγους αυτής της πολύ σημαντικής έλλειψης είναι οι υπερβολικοί και ανελαστικοί κανονισμοί της Πολεοδομίας. Ας δούμε μερικά παραδείγματα: για τη δημιουργία π.χ. μιας ράμπας πρόσβασης, οι κανονισμοί επιβάλλουν τη δημιουργία "αεροδιάλων": μια πολυδάπανη τσιμεντένια κατασκευή, τεραστίου μεγέθους με μεγάλες απαιτήσεις σε χώρο. Τόσο το κόστος όσο και διαθέσιμος χώρος, που συνήθως δεν υπάρχει, λειτουργούν αποτρεπτικά και αθούν στην αποφυγή, στο να μην γίνεται αυτή η ράμπα. Κάθε πρώιμου περνώ από έξω από το ταχυδρομείο της Αγλαντζιάς "Θαυμάζω" εκείνη την τιτάνια ράμπα, που πάει κυκλικά γύρω-γύρω από τα σκαλοπάτια. Μια ελαφριά κατασκευή με μεταλλικό σκελετό και ξύλινο κατάστρωμα, με τις κατάλληλες κλίσεις, αλλά με ευκολία στην κατασκευή και με μικρό κόστος, θα μπορούσε να ήταν η άλλη, η απλή επιλογή που θα επέτρεπε σε όλους τους χώρους μας να είναι προσβάσιμοι σε αέρος βαρών για να μπορεί να πάρει κάθε τόσο το καρότι με το παιδί αγκαλιά, να το ανεβάζει και να το κατεβάζει σε ψηλά πεζοδρόμια, σε σκαλοπάτια. Και ταυτόχρονα να

Της
Ξένιας
I. Λοϊζίδου

αποφεύγει τα αυτοκίνητα που βρίσκονται παντού! Γιατί οι πόλεις και τα χωριά μας είναι η χαρά του αυτοκινήτου! Και όλη η πολεοδόμηση έχει αυτό τον χαρακτήρα: διαπλατύνονται οι δρόμοι, σε αστικά και μη αστικά κέντρα, επεκτείνονται, μπαίνουν σε πάρκα και χωριά. Αγωνίζομαστε σε διευκολύνουμε το αυτοκίνητο, την ίδια στιγμή που στην υπόλοιπη Ευρώπη οι πόλεις μετατρέπονται σε "εχθρικές" προς το αυτοκίνητο! Γίνονται οι πόλεις προσβάσιμες

και φιλικές! Υποβαθμίζονται οι αστικοί δρόμοι στις πόλεις της Γερμανίας, της Γαλλίας, της Ισπανίας: μετατρέπονται σε οδούς μιας λωρίδας κυκλοφορίας και το υπόλοιπο τμήμα εξυπηρετεί στον πολίτη ως γραμμικό πάρκο, ως πεζόδρομος και ποδηλατόδρομος.

Οι ποδηλατόδρομοι! Άλλο μέγα παράδειγμα μαξιμαλισμού κανονισμών: μεγάλες διατομές, χώρος τεράστιος απαιτείται για την κατασκευή ποδηλατόδρομου στη νήσο. Με πράσινο ανά-

μεσα στον δρόμο των αυτοκινήτων και του ποδηλάτου, και διαχωριστικά στους παραλιακούς ποδηλατόδρομους και υπερ-κανονισμούς ασφαλείας, που οδηγούν σε αδιέξοδα και σε αδυναμία δημιουργίας δικτύου ποδηλατόδρομων. Όταν υπάρχει χώρος διαθέσιμος, ας εφαρμοστούν αυτές οι διατομές. Άλλα όταν δεν υπάρχει, δεν γίνεται η επιλογή μας να είναι η μη κατασκευή ποδηλατόδρομου! Ας γίνουμε καινοτόμοι και ευελικτοί, διατηρώντας πάντα τους κα-

νόνες ασφαλείας. Δεν καταλαβαίνω γιατί οι Γερμανοί έχουν αυτοκίνητα, τραμ, πεζούς και ποδήλατα να κινούνται σε στενές λωρίδες δρόμων, με την κατάλληλη απλώς στήμανση, και δεν σκοτώνονται! Εμείς γιατί de facto αναμένουμε ότι μόνο σε ποδηλατόδρομους - αεροδρόμια μπορούμε να είμαστε ασφαλείς; Και δεν θα αποφύγω τον πειρασμό να αναφερθω στη μάστιγα των παραλιακών πεζοδρόμων: κάτι τόσο σημαντικό και αναγκαίο, με τις τεράστιες απαιτήσεις και τις τιτάνιες διατομές με τοίχους από τοιμέντο, και σιδεροσυνδέσεις, οι παραλιακοί πεζόδρομοι ευθύνονται για τη διάβρωση μεγάλου μήκους των παραλιών μας. Δημιουργούνται ανακλαστικά μέτωπα πάνω στις παραλίες μας. Και αυτό, γιατί η επιλογή μας απλής ξύλινης κατασκευής, ακόμα και κινητής, δεν υπάρχει στις επιλογές του τμήματος Πολεοδομίας.

Τα ίδια και χειρότερα συμβαίνουν στην περίπτωση των παραλιών: οι "προσβάσιμες" παραλίες έχουν ταυτιστεί στην Κύπρο με την κατασκευή πολυδάπανων διαδρόμων με ηλεκτρικούς οριζόντιους ελκυστήρες. Δεν είναι κακό να υπάρχει και αυτή η διευκόλυνση, αντίθετα, είναι πολύ καλό. Άλλα δεν γίνεται να μην υπάρχουν στις επιλογές οι άλλες, οι απλές λύσεις: μια ξύλινη ράμπα ή μια ελαφριά κατασκευή με μεταλλικό σκελετό και ξύλινο κατάστρωμα. Το αποτέλεσμα είναι αν δεν έχουμε τα λεφτά για αυτή την ακριβή επιλογή, να μην έχουμε προσβάσιμες παραλίες!

Είναι πολλά τα παραδείγματα, όπου, με τους αυστηρούς και ανελαστικούς κανονισμούς που αποδημούν για την προσβασιμότητα, αυτό που πετυχαίνουμε είναι απλώς η αποφυγή της δημιουργίας αυτών των απαραίτητων διευκολύνσεων, που είναι ενδεικτικά του πολιτισμού μιας χώρας.

ZΩ! ...σε έναν κόσμο χωρίς κινητά τηλέφωνα!

Την περασμένη βδομάδα, ήμασταν με τον Μιχάλη στο Μόναχο, για δουλειά. Το βράδυ βγήκαμε βόλτα στο English Garden, το φημισμένο αστικό πάρκο του Μονάχου. Χίλιαδες κόσμος περπατούσε, έκαναν ποδήλατο ή έπινε μπύρες στις περίφημες beergarden του "Κινέζικου Πύργου". Αυτό που πρόσεξε ο Μιχάλης είναι ότι KANENAΣ δεν μιλούσε στο κινητό του τηλέφωνο. Ούτε έπαιζε με το κινητό του τηλέφωνο! Ούτε μηνύματα έστελνε! Γενικά, δεν υπήρχαν σε οπτική επαφή κινητά τηλέφωνα! Το πήραμε γινάτι, και το παραπτώρουσαμε: ούτε τα παιδιά, ούτε οι έφηβοι δεν είχαν κινητά τηλέφωνα στο χέρι. Ούτε στο τραπέζι! Ο κόσμος μιλούσε μεταξύ του, χωρίς το "σκουλαρίκι"-

ΜΙΚΡΕΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ...στα σιντριβάνια του Μονάχου!

Είμαστε λοιπόν στη Γερμανία, στο Μόναχο. Και κάνει τόση ζέστη, που δεν υποφέρεται. Οι πόλεις αυτές δεν είναι προετοιμασμένες για να αντιμετωπίζουν τέτοιες ακραίες καιρικές συνθήκες ζέστης. Ούτε κλιματιστικά, ούτε κανένας ανεμιστήρας! Μπαίνεις σε κλειστούς χώρους και νομίζεις ότι τώρα θα την πάθεις τη θερμοπληξία. Μόνη λύση τα σιντριβάνια. Και έχει πολλά και ωραία σιντριβάνια το Μόναχο. Το πιο φημισμένο, το Staubs.

Αλλά και το σιντριβάνι του Ποσειδώνα, στον παλιό Βοτανικό κήπο, με τον Δαυίδ του Μικέλ Άντζελο ως άλλο, πανέμορφο θέση της θάλασσα! Η Λήδα και η Μαρία το γλέντησαν!